

Fibula

REGIONALNA

DIGITALIZACJI

Materiał i technika: brąz/odlewanie w formie Wymiary: dł. 6 cm, szer. 3

cm Czas i miejsce powstania: Prusy VI-VII w. Stan zachowania: zachowana fragmentarycznie Miejsce znalezienia: cmentarzysko(?), być może wyposażenie pochówku Fibula - zapinka. Fibula kuszowata z poprzeczkami na kabłąku. Uzupełnienie stroju zarówno kobiecego jak i męskiego stanowiła biżuteria, która świadczyła o statusie i przynależności do grupy społecznej. W trakcie prac archeologicznych znajduje się ją zarówno w grodach, osadach, jak i na cmentarzyskach jako wyposażenie pochówków. Wykonane z różnych materiałów: metalu ceramiki, szkła, kości, bursztynu czy kamienia. Najpopularniejsze i najczęściej spotykane w materiale archeologicznym to wszelkiego rodzaju fibule, zapinki, bransoletki, zawieszki kabłączki, zausznice, pierścionki, paciorki, klamry. Fibula - ozdobna, metalowa zapinka do spinania szat, funkcją i kształtem zbliżona do współczesnej agrafki, używana w Europie od późnej epoki brązu (około 1500 p.n.e.) aż do średniowiecza i zastępująca guziki. Literatura: M. F. Jagodziński, Przynależność kulturowa rejonu ujścia Wisły od I do IX wieku w świetle źródeł archeologicznych i historycznych, Pruthenia, pismo poświęcone Prusom i ludom bałtyjskim, VIII 2013. Skarby elbląskiego muzeum. 150 lat muzealnictwa w Elblągu, Elbląg 2014. Prawa do wizerunku cyfrowego: CC BY 1.0

<https://creativecommons.org/licenses/by/1.0/deed.pl>